

A.K. 0004

Επώνυμο	Βράχαλης ή Μπραχάλης
Όνομα	Γιάννης
Ψευδώνυμο/ Καλλιτεχνικό όνομα	Μπαρμπαγιάννης
Τόπος γεννήσεως	Κωνσταντινούπολη (πιθανολογούνται ως τόπος γέννησης η Δημητσάνα ή η Καλαμάτα)
Ημερομηνία γεννήσεως	
Ημερομηνία θανάτου	
Βιογραφικά στοιχεία	<p>Ήρθε στην Αθήνα από την Κωνσταντινούπολη το 1852. Άνοιξε θέατρο σκιών στην Πλάκα και αφού έκλεισε συνέχισε με παραστάσεις πορνό του Καραγκιόζη. (Πηγή: <i>Gregory Zorzos, Ancient Greek Invention of Karagiozis: Ancient Greek History, 152</i>)</p> <p>Υπήρξε βοηθός του Γ.Μαυρομάτη, στην Κων/πόλη ενώ θεωρείται και ο πρώτος που έφερε την τέχνη του Καραγκιόζη στην Ελλάδα. Ο Καραγκιόζης είναι και τουρκικός, ανθούσε στην Κωνσταντινούπολη από παλιά. Ο Γιάννης ο Μπράχαλης, τον έφερε στο Ελλαδικό κρατίδιο του δέκατου ένατου αιώνα, από την Πόλη όπου τον διδάχτηκε, το 1860. (Πηγές: http://www.asxetos.gr/entheto/anamniseis-retro/karagiozis-theatro-skion.html#axzz2ShdP2n00,8/5/13 , http://www.actoribus.blogspot.com.es/8/5/13 , http://www.metanastis.com/PDF/PROS_%20TIMHN_%20TOYS.pdf 8/5/13)</p> <p>Ένας Έλληνας έξυπνος από την Καλαμάτα που διέμενε στην Πόλη. Το 1860 πήγε στον Πειραιά, έπιασε ένα καφενείο απέναντι από το τελωνείο κι έστησε μια σκηνή ένα μέτρο επί μισό για να παίζει θέατρο σκιών με τις χαρτονένιες φιγούρες του. Δίνει παραστάσεις στο λιμάνι και προχωρεί στα ενδότερα της πρωτεύουσας, στην Πλάκα, όπου μιλά και τραγουδά λαρυγγόφωνα εντυπωσιάζοντας και κερδίζοντας τους θεατές. Σ' αυτό το μέρος θα παραμείνει πολύ καιρό, ιδρύοντας μερικούς μήνες μετά την άφιξη του, το πρώτο ελληνικό θέατρο, που υφίσταται ακόμα, χωρίς να υποστεί ουσιαστικές αλλαγές στην αρχική του μορφή, το θέατρο σκιών του Καραγκιόζη. Ενθαρρυνόμενος από την επιτυχία του, ο Μπράχαλης δεν θ' αργήσει να εγκατασταθεί στην Αθήνα. Ένα καφενείο, κοντά στο Ναό του Θησείου, θα του χρησιμεύσει σαν θέατρο. (Πηγές: http://pemptopatras.blogspot.com.es8/5/13 , http://www.patris.gr/articles/41013?PHPSESSID=#.UYpT7aKSySo8/5/13 , http://www.karagiozis.com/gr_players_bio.pdf 17/5/13)</p> <p>...ενώ σύμφωνα με την μελέτη του Τζούλιο Καϊμη ένας έξυπνος Έλληνας καλαματιανής καταγωγής, επ' ονόματι Βράχαλης (Μπράχαλης) και διαμένων στην Πόλη, εκεί γύρω στα 1860 τα μάζεψε και ήρθε στον Πειραιά, έπιασε ένα καφενείο απέναντι από το τελωνείο κι έστησε μια σκηνή ένα μέτρο επί μισό για να παίζει θέατρο σκιών με τις μιας πιθαμής χαρτονένιες φιγούρες του. (Πηγή:http://pemptopatras.blogspot.com.es 8/5/13)</p> <p>Στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, περιηγητές μαρτυρούν την παρουσία του θεάτρου σκιών, το οποίο παιζόταν από πλανόδιους Καραγκιοζοπαίχτες, από τις αρχές του 19ου αι. (Hobhouse, 1809). Οι πρώτες γραπτές μνείες για την εμφάνιση του Καραγκιόζη στην Ελλάδα γίνονται σ' εφημερίδες της οθωμανικής εποχής. Από το 1841 και μέχρι το 1890 περίπου, το ρεπερτόριο αποτελεί κυρίως μεταφορές του οθωμανικού Καραγκιόζη στα ελληνικά. Η σκηνή είναι μικρών διαστάσεων και οι φιγούρες χάρτινες μέχρι 20 εκ. ύψος. Κυριότερος εκφραστής του ο Μπάρμπα-Γιάννης Μπράχαλης. (Πηγή: http://attica.unipi.gr/article.php?article_id=113&topic_id=95&level=3&belongs=86&area_id=1&lang=gr 8/5/13)</p>

Ανάμεσα στους καλλιτέχνες που περιόδευαν στον ελληνικό χώρο ήταν και ο Μπάρμπα-Γιάννης Μπράχαλης που, θεωρείται και ο πρώτος που έφερε την τέχνη του Καραγκιόζη στην Ελλάδα, (μεταξύ 1850 και 1860)

(Πηγή: <http://www.actoribus.blogspot.com.es/8/5/13>)

«Όταν βγήκαν τα θεάματα στο λαό, ένας καραγκιοζοπαίχτης, ο Μπαρμπαγιάννης Μπράχαλης, ερχόταν στην Πάτρα κι έκανε παραστάσεις. Παραστάσεις α λα τούρκικα, με πολλές βωμολοχίες, και πήγαιναν μόνο άντρες. Κάθε βράδυ παιζόταν το ίδιο έργο. Το έβλεπε ο Δημήτρης Σαρδούνης, που ήταν ψάλτης στην μητρόπολη της Πάτρας, και συγκινήθηκε, πήρε το θέατρο σκιών, έγραψε καινούργια έργα, έφτιαξε ωραίες φιγούρες και το 'κανε οικογενειακό θέαμα. Ο Σαρδούνης, που είχε μετονομαστεί Μίμαρος, πρωτόπαιξε απέναντι από το Μουσείο. Αυτός ήταν ο δάσκαλος στο τέλος του 18ου αιώνα. Αυτός έβγαλε τρεις καραγκιοζοπαίχτες, τον Ρούλια, τον Μέμο, τον Θοδωρέλο. Από τον Θοδωρέλο βγήκε ο πατέρας μου και από τον πατέρα μου εγώ. Χωρίς όμως να θέλω εγώ να γίνω καραγκιοζοπαίχτης, ούτε ο πατέρας το ήθελε».

(Συνέντευξη του Ε.Σπαθάρη στην Κίτσα Μπόντζου)

Πηγή: <http://www.dalaras.com/forum/index.php?topic/1073-aaoyieio-odhaeunco-eae-eanaaeuucco/8/5/13>

Το Θέατρο Σκιών εντοπίζεται στα νότια Βαλκάνια ήδη από την εποχή της Τουρκοκρατίας (στην Τριπολιτσά το 1799 και στα Ιωάννινα το 1809) και κατόπιν γίνεται γνωστό στην ελεύθερη Ελλάδα από τα πρώτα κιόλας χρόνια της ιδρύσεως του νεοελληνικού κράτους. Ο Βράχαλης ήταν ένας απλός βοηθός και συνεργάτης του Μίμαρου στα τέλη του 19ου αιώνα, ενώ δεν θεωρούνταν και τόσο σπουδαίος καραγκιοζοπαίχτης, ώστε να αποτελέσει θρυλική μορφή για την ιστορία του Καραγκιόζη. Ο καραγκιοζοπαίχτης Κώστας Γαννιός «αρνήθηκε τον Βράχαλη σαν καραγκιοζοπαίχτη και τον δέχτηκε μόνο σαν συνεργάτη που 'φερε απ' την Πόλη ο Μίμαρος στα 1904. Ο Σωτήρης Σπαθάρης, τέλος, αναφέρει (στα Απομνημονεύματα του) ότι ο Βράχαλης έπαιζε κάπου ανάμεσα στο Μεταξουργείο και τον Σταθμό Λαρίσης.

(Πηγή: http://www.karagkiozis.com/gr_players_bio.pdf 17/5/13)

Ο Ε. Σπαθάρης από την άλλη ανέφερε για τον Μπράχαλη πως έδινε παραστάσεις στην Πάτρα στα τούρκικα με πολλές βωμολοχίες, ενώ τις παραστάσεις παρακολουθούσαν μόνο άνδρες. Ένας από τους θεατές ήταν ο Δημήτρης Σαρδούνης, ψάλτης στη μητρόπολη της Πάτρας, ο οποίος συγκινημένος από το έργο του Μπράχαλη πήρε το θέατρο σκιών και το έκανε οικογενειακό θέαμα, με νέα έργα και ωραίες φιγούρες. Μέσα από τον Σαρδούνη (Μίμαρο), βγήκαν οι καραγκιοζοπαίχτες Ρούλιας, Μέμος και Θοδωρέλος. Ενώ μέσα από το Θοδωρέλο ο Σωτήρης Σπαθάρης και η τέχνη ύστερα πέρασε στον ίδιο τον Ευγένιο. (Συνέντευξη του Ε.Σπαθάρη στην Κίτσα Μπόντζου)

(Πηγή: <http://www.dalaras.com/forum/index.php?topic/1073-aaoyieio-odhaeunco-eae-eanaaeuucco/8/5/13>)

Στην Πόλη έχοντας στο πλευρό του τον Σαρδούνη, τον δίδαξε τις κωμωδίες του Οθωμανικού μπερντέ και ύστερα μαζί μετακινήθηκαν στην Πάτρα. Εκεί δοκίμασαν να παίξουν μια κωμωδία χωρίς άσεμνα στοιχεία και αισχρότητες αλλά με έξυπνα και σεμνά αστεία. Ήθελε να κάνει μια σύζευξη, ένα κράμα ανάμεσα στα επικά του Γιάννη Μπράχαλη με τα κωμικά του μπερντέ. Η ιδέα αυτή τελικά απέτυχε αλλά έπεισε τον Γιάννη να ανεβάσουν μια παράσταση κωμωδία που καταλήσει σε τραγωδία όπου και τελικά έγινε. Το όνομα της παράστασης αυτής «Το Ναυάγιο του Καραγκιόζη και του Μπαρμπαγιώργου».

(Πηγή: http://www.karagkiozis.com/47_MAHs_2011.pdf 8/5/13)

Στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, περιηγητές μαρτυρούν την παρουσία του θεάτρου σκιών, το οποίο παιζόταν από πλανόδιους καραγκιοζοπαίχτες, από τις αρχές του 19ου αι. (Hobhouse, 1809). Οι πρώτες γραπτές μνείες για την εμφάνιση του Καραγκιόζη στην Ελλάδα γίνονται σ' εφημερίδες της οθωμανικής εποχής. Η πρώτη εντοπίζεται στο φύλλο της 18ης Αυγούστου 1841 της εφημερίδας 'Ταχύπτερος Φήμη' και αναγγέλλει παράσταση Καραγκιόζη στο Ναύπλιο με ήρωες τον Χατζ-Αββάτη και τον Κουσζούκ-Μειμέτη. Στις 9 Φεβρουαρίου 1852, η ίδια εφημερίδα και με τίτλο 'Ανατολικόν Θέατρον' περιγράφει αναλυτικά παράσταση Θεάτρου Σκιών στην Αθήνα. Αυτή την εποχή και μέχρι το 1890 περίπου, το ρεπερτόριο αποτελεί κυρίως μεταφορές του οθωμανικού Καραγκιόζη στα ελληνικά. Η σκηνή είναι μικρών διαστάσεων και οι φιγούρες χάρτινες μέχρι 20 εκ. ύψος. Κυριότερος εκφραστής του ο Μπάρμπα-Γιάννης Μπράχαλης.

(Πηγή: http://attica.unipi.gr/article.php?article_id=113&topic_id=95&level=3&belongs=86&area_id=1&lang=gr 8/5/13)

Σαν φυσιογνωμία ο Μπράχαλης ήταν πολύ γραφικός, στις παραστάσεις του λιγομίλητος, όχι ιδιαίτερα κοινωνικός ενώ προτιμούσε να μένει στην αφάνεια. Στη συνέχεια μαζί τους βρισκόταν και ο Πάγκαλος από την Ζάκυνθο. Παρουσίαζε τον κωμικό Καραγκιόζη της Πόλης με άσεμνα αστεία με τις αστειές μπιμπιές του οι οποίες ήταν ήδη γνωστές στον κόσμο. Μια ακόμη φυσιογνωμία πλησίασε λίγο αργότερα κοντά τους. Λεγόταν Βασίλης Αγαπητός ή Ζεστός λόγω της εμμονής του με το καυτό τσάι όπως λέγεται. (Πηγή: http://www.karagkiozis.com/47_MAH5_2011.pdf 8/5/13)

Δεν αφορά τουρκικό μύθο που εξελληνίστηκε. Αν είναι κάτι είναι και τουρκικός. Και αν ο μπάρμπα Γιάννης ο Μπράχαλης, τον έφερε στο Ελλαδικό κρατίδιο του δέκατου ένατου αιώνα, από την Πόλη όπου τον διδάχτηκε, τότε ο μαθητής του στην Πάτρα, ο Μίμαρος, δεν τον εξελλήνισε. Απλά τον εξελλάδισε. Γιατί στην Κωνσταντινούπολη ανθούσε από παλιά.

(Πηγή: http://www.metanastis.com/PDF/PROS_%20TIMHN_%20TOYS.pdf 8/5/13)

Μια χρονολογία που θεωρείται σταθμός για το Θέατρο Σκιών της Ελλάδας είναι το 1860, όταν ο Μανιάτης στην καταγωγή Γιάννης Μπράχαλης φτάνει στον Πειραιά από την Κωνσταντινούπολη φέρνοντας μια σκηνή του Καραγκιόζη. Δίνει παραστάσεις στο λιμάνι και προχωρεί στα ενδότερα της πρωτεύουσας, στην Πλάκα, όπου μιλά και τραγουδά λαρυγγόφωνα εντυπωσιάζοντας και κερδίζοντας τους θεατές.

(Πηγή: <http://www.patris.gr/articles/41013?PHPSESSID=#.UYpT7aKSySo> 8/5/13)

Καταγόταν από την Δημητσάνα. Γύρω από το όνομα του Βράχαλη (τα επίθετα «Βράχαλης»-«Μπράχαλης» αποτελούν παραφθορές του αρχικού επιθέτου «Πράχαλης») έχουν διατυπωθεί, κατά καιρούς, πολλές και αρκετά υπερβολικές απόψεις που έφτασαν στο σημείο να τον μνημονεύουν ως τον γενάρχη του Καραγκιόζη στο νεοελληνικό κράτος. Η αρχή έγινε από τον Κάϊμη, ο οποίος έγραψε σχετικά: «Όταν το θέατρο ήταν ακόμα προβληματικό στη νέα Ελλάδα, που μόλις είχε απελευθερωθεί από τον τουρκικό ζυγό, ο Μπαρμπαγιάννης Μπράχαλης, Έλληνας καταγόμενος από την Καλαμάτα, εγκατέλειπε την Κωνσταντινούπολη για να εγκατασταθεί στον Πειραιά. Εκεί εγκαταστάθηκε σ' ένα καφενείο, απέναντι απ' το τελωνείο. Σ' αυτό το μέρος θα παραμείνει πολύ καιρό, ιδρύοντας μερικούς μήνες μετά την άφιξη του, το πρώτο ελληνικό θέατρο, που υφίσταται ακόμα, χωρίς να υποστεί ουσιαστικές αλλαγές στην αρχική του μορφή, το θέατρο σκιών του Καραγκιόζη. (...) Ενθαρρυνόμενος από την επιτυχία του, ο Μπράχαλης δεν θ' αργήσει να εγκατασταθεί στην Αθήνα. Ένα καφενείο, κοντά στο Ναό του Θησείου, θα του χρησιμεύσει σαν θέατρο».

Η παραπάνω θεωρία του Τζούλιο Κάϊμη για τον Βράχαλη έγινε αποδεκτή και από αρκετούς μελλοντικούς ερευνητές, όπως π.χ. από τον Κώστα Μπίρη, με αποτέλεσμα να συναντάται πολύ συχνά στην υπάρχουσα βιβλιογραφία του Καραγκιόζη. Ωστόσο, υπάρχει και ο αντίλογος: Το Θέατρο Σκιών εντοπίζεται στα νότια Βαλκάνια ήδη από την εποχή της Τουρκοκρατίας (στην Τριπολιτσά το 1799 και στα Ιωάννινα το 1809) και κατόπιν γίνεται γνωστό στην ελεύθερη Ελλάδα από τα πρώτα κιόλας χρόνια τς ιδρύσεως του νεοελληνικού κράτους. Υπήρχαν λοιπόν πολλοί ανώνυμοι και επώνυμοι καραγκιοζοπαίχτες (όπως ο Ιάκωβος στα Γιάννενα ή ο Σουρτούκας στο Ναύπλιο) που προηγήθηκαν του Βράχαλη. Πέρα από αυτό (και κατά τον Δημήτρη Μόλλα και τον Καλονάρο), ο Βράχαλης ήταν ένας απλός βοηθός και συνεργάτης του Μίμαρου στα τέλη του 19ου αιώνα, ενώ δεν θεωρούνταν και τόσο σπουδαίος καραγκιοζοπαίχτης, ώστε να αποτελέσει θρυλική μορφή για την ιστορία του Καραγκιόζη.

Ο Αντώνης Μόλλας μάλιστα (σύμφωνα με τη μαρτυ...ία του γιου του, Δημήτρη Μόλλα) αναφέρει: «Ο Μπράχαλης; Ποιος είναι αυτός; Α! Αυτόν που λένε οι λογοτέχνες... ίσως να τανε... δεν ξέρω! Εγώ δεν τον έχω ακουστά». Επιπροσθέτως, (σύμφωνα και πάλι με τον Μίμη Μόλλα), ο καραγκιοζοπαίχτης Κώστας Γαννιός «αρνήθηκε τον Βράχαλη σαν καραγκιοζοπαίχτη και τον δέχτηκε μόνο σαν συνεργάτη που 'φερε απ' την Πόλη ο Μίμαρος στα 1904: "... και μάλιστα όταν τον είδα, είπα στον Μίμαρο: ρε Μίμη... για τους Ολυμπιακούς τον ήφερες ετούτον για; Όχι πως ήτανε γέρος πολύ... μα κακοπαθισμένος ο ταλαίπωρος, τα χρωματιστά κουτσούνια ήτανε δικά του. Μετά τον πόλεμο του '12 δεν τον ξανάδαμε"». Ο Σωτήρης Σπαθάρης, τέλος, αναφέρει (στα Απομνημονεύματά του) ότι ο Βράχαλης έπαιζε κάπου ανάμεσα στο Μεταξουργείο και τον Σταθμό Λαρίσης και ότι «τα μαλλιά του ήτανε πολύ κατσαρά, εφέρονε βόλτα σαν δαχτυλίδια»

(Πηγή: http://www.karagkiozis.com/gr_players_bio.pdf 17/5/13)

Όλα όμως κύλησαν πολύ περίεργα, μόλις ο Γιάννης τούς γνώρισε έναν-έναν και πρόσωπο με πρόσωπο. Πρώτα συνάντησαν τον Μπράχαλη, έναν περίεργο και άσχημο τύπο με πολύ κατσαρά μαλλιά που φέρνανε βόλτα πέρα-δώθε σαν μακριά δαχτυλίδια. Αν και δεν ήταν πολύ γέρος, φαινόταν κακοπαθισμένος και ταλαίπωρος. Ήταν από την Δημητσάνα, από όπου είχε φύγει για την Πόλη κακήν κακώς, άλλοι λένε για φονικό και άλλοι γιατί ήταν φυγόστρατος. Στην Πόλη γνώρισε τον Σαρδούνη και του «δίδαξε» τις κωμωδίες του οθωμανικού μπερντέ, μέχρι που ήρθανε στην Πάτρα φέρνοντας μαζί τους και ένα σωρό χρωματιστά κουτσούνια. Ο Μπράχαλης ήταν μία γραφική φυσιογνωμία. Όταν έπαιζε παράσταση, μιλούσε πολύ λίγο. Έδινε την εντύπωση ότι δεν είχε όρεξη καν να παίξει, καθώς επικαλούνταν συνέχεια πως έχει κοκορόβηχα. Και όντως έβηχε... Ο Μπράχαλης όμως, πέρα από όλα τα άλλα, δεν ήταν και ιδιαίτερα κοινωνικός. Γρήγορα απομονώθηκε, σαν να ήθελε να μείνει μακριά από όλους και από όλα. Δεν ήθελε τη δημοσιότητα, δεν ήθελε να τον ξέρουνε και προτιμούσε να μένει στην

αφάνεια. Η μοίρα και η φήμη όμως θα τον κυνηγούσαν, καθώς δίπλα στον Σαρδούνη δεν θα μπορούσε να μην είναι γνωστός. Στο πλάι τους βρισκόταν και ένας ακόμα τύπος, αυτή τη φορά όμως πομπώδης, τραχύς, υπερβολικά αγενής, χοντροκομμένα αστείος και αθυρόστομος. Λεγόταν Πάγκαλος και καταγόταν από την Ζάκυνθο. Στην Πάτρα παρουσίαζε τον κωμικό Καραγκιόζη της Πόλης με τις γνωστές αισχρότητες και τα άσεμνα αστεία του (μέσα στα χαμαιτυπεία και τους τεκέδες των Πατρών) και πολύ συχνά μάλιστα κυνηγημένος από την αστυνομία, από η Μητρόπολη και γενικά από την υψηλή κοινωνία. Δεν τον ένοιαζε όμως διόλου. Αυτό που ήθελε πάντα ήταν μια καλή ευκαιρία για να στήσει τις αστείες μπίμπιές του, για τις οποίες ήταν ήδη διάσημος. «Έχεις αδερφή;», ρώτησε τον Γιάννη, μόλις τον είδε, αντί για τα «χαίρω πολύ». «Ναι», είπε ο Γιάννης που ήταν καλά δασκαλεμένος από τον Σαρδούνη, αλλά ο Πάγκαλος έσκασε στα γέλια μέχρι παρεξηγήσεως. «Ξέρουμε τι κάνετε απέναντι εσείς οι Βλάχοι! Αλλά ούτε που μας νοιάζει, γιατί είστε άσχετοι! Εσείς δεν έχετε ιδέα από Καραγκιόζη! Νομίζετε ότι παίζετε Καραγκιόζη; Θα σας πω εγώ τι παίζετε...», έλεγε νευριασμένα και υποτιμητικά με βραχνή φωνή και συνεχίζοντας με ανείπωτο υβρεολόγιο, σαν αυτό που χρησιμοποιούσε στα έργα του. Δίπλα στεκόταν αμίλητος, σαν να συμφωνούσε με τις ιδέες αλλά όχι και με τον τρόπο εκφοράς τους, ένας άλλος καραγκιοζοπαίχτης, σχεδόν συνομήλικός του, λιγομίλητος, με σεμνή και ευγενική φυσιογνωμία. Κρατούσε μια κούπα με ζεστό τσάι, πράγμα μάλλον παράξενο για καλοκαίρι. Λεγόταν Βασίλης Αγαπητός... Ένα βράδυ, ο Γιάννης μαζί με τον Σαρδούνη κάθισαν να δούνε σε ένα υπόγειο της Πάτρας μια παράσταση του Πάγκαλου με βοηθούς τον Μπράχαλη και τον «Ζεστό», όπως φωνάζανε τον Αγαπητό μάλλον για την εμμονή του με το καυτό τσάι καλοκαιριάτικα. Παίζανε ένα έργο στο οποίο ο Καραγκιόζης έκανε τον ταβερνιάρη. Ο Πάγκαλος το διασκέδαζε με την ψυχή του όπως και οι θεατές, μόνο άντρες, που χαχάνιζαν με κάθε αισχρό αστείο, διακινώντας διάφορα ύποπτα αλλά απολαυστικά προϊόντα μεταξύ τους και ρουφώντας τους ναργιλέδες τους. Ο Γιάννης τα είχε δει όλα αυτά και παλιότερα. Ήξερε τέτοιου είδους παραστάσεις και από τα χρόνια του Ιακώβου, τις είχε δει και στο Θησείο κάποτε, στην Αθήνα, μα η ατμόσφαιρα εκείνης της βραδιάς δεν είχε προηγούμενο. Δεν άντεχε άλλο τις μυρουδιές, το υβρεολόγιο, τον αφόρητο καπνό και τα χάχανα σε κάθε αισχρολογία του καραγκιοζοπαίχτη, όταν λ.χ. ο Karagöz γέμιζε ένα κρασοπότηρο με ούρα και τα έδινε στον Μπεκρή Μουσταφά αντί για ρακή, για να αναγκαστεί τελικά ο Karagöz να τα πει ο ίδιος με το ζόρι. Φεύγοντας από το υπόγειο, ο Γιάννης αγανακτισμένος τα βάζει με τον Σαρδούνη. Ο τελευταίος τα μπαλώνει. Επικαλείται τους καλλιτέχνες της Πάτρας που παίζουν καλύτερα και αξιοπρεπέστερα. Τον Αγαπητό, πιο παλιά τον Χρήστο Κόντο που είχε έρθει στην Πάτρα για ένα φεγγάρι, ή ορισμένους πιο μικρούς και άγνωστους ακόμα, σαν τον Παναγιώτη τον Μαθιόπουλο που τον φώναζαν Μπέκο. Ο Γιάννης επέμενε ότι τα έργα τα δικά του δεν έχουν τύχη σε κοινό σαν αυτό της Πάτρας. Ο Πάγκαλος τα είχε «στολίσει» πιο πριν, ο Αγαπητός σιγοντάριζε με τη σιωπή του και ο Μπράχαλης δεν έχει ιδέα τι γίνεται πέρα από τη μύτη του. Ο Σαρδούνης, από την άλλη, μοιάζει με τον Δον Κιχώτη που πολεμά τους ανεμόμυλους και την ίδια ώρα ανέχεται τη μετριότητα του Μπράχαλη και κυρίως τα κακόγουστα αστεία του Πάγκαλου, του στυλ: «Μακρύ το σπαθί αυτού του Βλάχου! Μου το δανειζετε, μαντάμ; Θα ήθελα κάπου να το τοποθετήσω»!

Ο Σαρδούνης πρότεινε να δοκιμάσουν να παίξουν στην Πάτρα και κάτι διαφορετικό. Όχι τα πατριωτικά έργα. Ήταν παράτολμο για αρχή. Αντιπρότεινε μια κωμωδία χωρίς άσεμνα στοιχεία και αισχρότητες. Μια κωμωδία με έξυπνα και σεμνά αστεία. Ο Γιάννης αρνήθηκε και πάλι. Ο κόσμος εκεί ήταν συνηθισμένος σε βρισιές και χοντράδες. Μια σεμνή κωμωδία δεν θα είχε τύχη. Δεν θα έσκαγε το χεϊλάκι κανενός. Ωστόσο, ο Σαρδούνης επέμενε. Σκεφτόταν να κάνει μια νέα αρχή στην Πάτρα. Και θα την έκανε με κάθε θυσία. Πόνταρε πολύ στο υλικό του Γιάννη. Ήθελε κατά κάποιον τρόπο να κάνει μια σύζευξη, ένα κράμα ανάμεσα στα επικά του Γιάννη με τα κωμικά του μπερντέ, χωρίς όμως τα αισχρά και τα άσεμνα. Φιλόδοξο σχέδιο, πλην όμως «καταδικασμένο σε αποτυχία».

Ο Γιάννης ήταν σταθερά αρνητικός. Τότε ο Σαρδούνης έριξε το τελευταίο του χαρτί. Να παίξουνε τουλάχιστον μια σοβαρή κωμωδία, αξιοποιώντας τον Μπαρμπαγιώργο της Κατούνας. Ο Γιάννης προέβλεπε την αποτυχία και αρνιόταν πεισματικά. Όμως η επιμονή του Σαρδούνη τον έπεισε για μια και μόνο προσπάθεια. Μια κωμωδία που ίσως να γινόταν τραγωδία... Σουρούπωνα στα Ψηλαλώνια. Η σκηνή είχε στηθεί. Ο Σαρδούνης και ο Γιάννης διαφήμιζαν μια νέα κωμωδία με έναν πρωτότυπο τίτλο: «Το Ναυάγιο του Καραγκιόζη και του Μπαρμπαγιώργου».

(Πηγή: http://www.karagkiozis.com/47_MAHs_2011.pdf 8/5/13)

Το 1924 ιδρύεται στην Ελλάδα το Σωματείο Ελλήνων Καραγκιοζοπαικτών που αποτελείται από 120 μέλη. Οι πρώτοι γνωστοί καραγκιοζοπαίχτες ήταν ο **Μπάρμπα-Γιάννης Μπράχαλης**, ο Πατρινός ψάλτης Δημήτριος Σαρδούνης, δίνοντας παραστάσεις με οικογενειακό τρόπο δια-σκέδασης, κόβοντας τις βωμολοχίες.

(Πηγή: http://einai-adynton.blogspot.com.es/2011/03/blog-post_05.html)

Προσωπογραφίες

Μόνιμη εγκατάσταση

Αθήνα

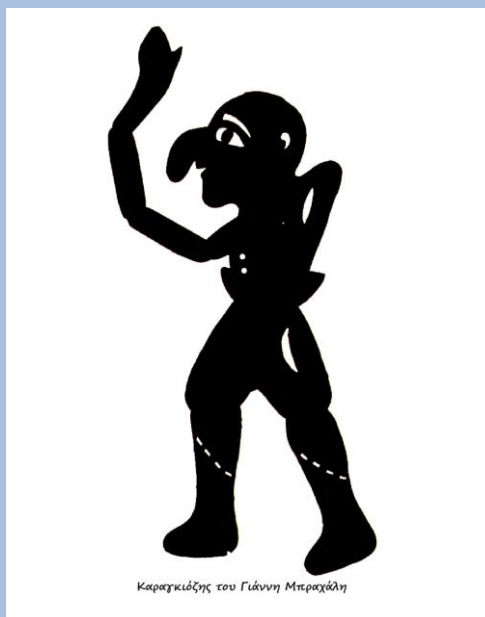
Ημερομηνίες ενασχόλησης με το Θ.Σ	1852 και ύστερα (Πηγή:Gregory Zorzos, <i>Ancient Greek Invention of Karagiozis: Ancient Greek History</i> , 152)
Άλλες επαγγελματικές ασχολίες	
Παραστάσεις σε μόνιμη σκηνή	Σε ένα καφενείο, κοντά στο Ναό του Θησείου (Πηγή: http://www.karagiozis.com/gr_players_bio.pdf 17/5/13)
Παραστάσεις στην Ελλάδα	Πάτρα Πειραιάς Αθήνα Πελοπόννησος
Παραστάσεις στο εξωτερικό	Κωνσταντινούπολη
Θεματολόγιο-Δραματουργία Παραδοσιακά σενάρια Προσωπική παραγωγή έργων	Ατάκες- Αστεία
	Δραματουργία- Σενάρια 1. Καινοτομίες- Νέα στοιχεία Έφερε τον Καραγκιόζη στην Ελλάδα από την Τουρκία (1950-1960) (Πηγή:Gregory Zorzos, <i>Ancient Greek Invention of Karagiozis: Ancient Greek History</i> , 152) Βωμολοχίες και πορνό παραστάσεις. (Gregory Zorzos, <i>Ancient Greek Invention of Karagiozis: Ancient Greek History</i> , 152)
	Δραματουργία- Σενάρια 2. Παραδοσιακή δραματουργία
	Δραματουργία- Σενάρια 3. Ηρωικό δράμα
	Δραματουργία- Σενάρια 4. Παραμυθόδραμα
	Δραματουργία- Σενάρια 5. Έργα ιστορικού περιεχομένου
	Δραματουργία- Σενάρια 6. Αρχαιότητα- Αρχαίο δράμα
Δραματουργία- Σενάρια 7. Θρησκευτικού χαρακτήρα - Βίοι αγίων	
	Κοινό

Φιγούρες

Χάρτινες μέχρι 20 εκ. ύψος

Πηγή:

http://attica.unipi.gr/article.php?article_id=113&topic_id=95&level=3&belongs=86&area_id=1&lang=gr
8/5/13

Καραγκιόζης του Γιάννη Μπράχαλη

Ο Καραγκιόζης του Μπράχαλη

Πηγή:

<http://www.archaiologia.gr/blog/photo/%CE%BA%CE%B1%CF%81%CE%B1%CE%B3%CE%BA%CE%B9%CF%8C%CE%B6%CE%B7%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%BC%CF%80%CF%81%CE%AC%CF%87%CE%B1%CE%BB%CE%B7-%CF%83%CF%80%CE%B1%CE%B8%CE%AC%CF%81%CE%B5%CE%B9%CE%BF-%CE%BC/>

Ο Μπέης

Ο Μπέης του Μπράχαλη

Πηγή:

<http://www.archaiologia.gr/blog/photo/%CE%BF-%CE%BC%CF%80%CE%AD%CE%B7%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%BC%CF%80%CF%81%CE%AC%CF%87%CE%B1%CE%BB%CE%B7-%CF%83%CF%80%CE%B1%CE%B8%CE%AC%CF%81%CE%B5%CE%B9%CE%BF-%CE%BC%CE%BF%CF%85%CF%83%CE%B5%CE%AF/>

Κύρια
χαρακτηριστικά
παραστάσεων

Η χανούμισσα

Η χανούμισσα του Μπράχαλη

Πηγή:

<http://www.archaiologia.gr/blog/photo/%CE%B7-%CF%87%CE%B1%CE%BD%CE%BF%CF%8D%CE%BC%CE%B9%CF%83%CF%83%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%BC%CF%80%CF%81%CE%AC%CF%87%CE%B1%CE%BB%CE%B7-%CF%83%CF%80%CE%B1%CE%B8%CE%AC%CF%81%CE%B5%CE%B9%CE%BF-%CE%BC/>

Σκηνικά

Δυο μέτρα πανί, δέκα με δεκαπέντε φιγούρες με μια τρύπα στο μάτι, μερικά ξυλάκια που κάρφωνε τις φιγούρες και τέσσερα λυχνάρια με λάδι

Πηγή: <http://karagiozis.webs.com/kataskeues/kataskeues.htm>

Νέες τεχνικές/ φόρμουλες/ καινοτομίες

Ρεκλάμες/ Αφίσες

Εθνικά

Συμμετοχή σε φεστιβάλ

Διεθνή

Συμμετοχή σε συνέδρια

Εθνικά

Διεθνή

Τιμητικές διακρίσεις

Έργα Καραγκιόζη

Εργογραφία

Άρθρα

Διασκευές για το συμβατικό θέατρο

Σχέση με το θέατρο	
Σχέση με τον κινηματογράφο	
Σχέση με την τηλεόραση	
Σχέση με το ραδιόφωνο	
Σχέση με τη μουσική	
Ζωγραφική	
Εκπαιδευτικό Υλικό	
ΜΜΕ: Συνεντεύξεις, Ρεπορτάζ, Αφιέρωματα	<p style="text-align: center;">Εφημερίδες</p> <p style="text-align: center;">iefimerida.gr: Γιάννης Μπράχαλης http://www.iefimerida.gr/tag/%CE%B3%CE%B9%CE%AC%CE%BD%CE%BD%CE%B7-%CE%BC%CF%80%CF%81%CE%AC%CF%87%CE%B1%CE%BB%CE%B7%CF%82</p>
	<p style="text-align: center;">Περιοδικά</p> <p>«Οι περιπλανήσεις ενός καλλιτέχνη», Μηνιαία έκδοση του Πανελληνίου Σωματείου Θεάτρου Σκιών, Τεύχος 47, Μάης 2011 http://www.karagkiozis.com/47_MAHS_2011.pdf</p> <p style="text-align: center;">Η ιστορία του Θεάτρου Σκιών http://clubs.pathfinder.gr/anima/74735</p> <p>Τα σύνεργα που χρειάζονται για μια παράσταση Καραγκιόζη (αναφορά στα σύνεργα του Μπράχαλη) http://karagiozis.webs.com/kataskeues/kataskeues.htm</p>
	Ραδιόφωνο
	Τηλεόραση
Βιβλιογραφία (Άρθρα, μονογραφίες)	
Οπτικοακουστικό υλικό	Δίσκοι βινίλιο
	VIDEO/ CD
	DVD

	Κινηματογραφικές ταινίες
Φωτογραφικό υλικό	
Κύριος χώρος δράσης	Γεωγραφικοί
Άλλοι χώροι δράσης	Σχολικοί

Σύνταξη δελτίου: Ζαχαρίου Γεωργία